

Nr 118.

Av herr Nilsson i Göingegården, om utredning av frågan om möjligheten att undanröja faran för bländning av lyktor å motorfordon.

Faran och olägenheterna av lyktor med bländande sken å motorfordon ha uppmärksammats i lagstiftningen. Sålunda har i nu gällande vägtrafikstadga av den 23 oktober 1936 i 20 § 5 mom. upptagits följande bestämmelse:

Bländande ljus må icke å automobil begagnas å väg, där tillfredsställande belysning är anordnad, eller vid möte med annan vägfarande än gående eller när automobil lämnas å väg.

Även med nu gällande lagstiftning inträffar emellertid ett betydande antal trafikolycksfall, där bländning ensam eller i förening med andra omständigheter varit orsaken till olyckshändelsen. Det nuvarande systemet med dubbla glödtrådar och avskärmning betecknar ett gott steg framåt mot lösningen av bländningsproblemet. Men ljuset blir ändå för starkt i många fall, och även om det riktas nedåt, blir reflexen mot snö och våt asfaltbana ganska besvärande. Den allvarligaste svårigheten är emellertid, att föraren vid avbländning under möte har mycket svårt att se en mörckklädd trafikant i egen körriktning därför att det egna lyset inte når fram och ögonen icke tillräckligt snabbt reagera. Ett sökarljus på vindrutans högerkant riktat framåt med ca 15 å 20° avvikning åt vänster kan måhända lösa problemet såtillvida, att den mötande icke bländas, att egen bils framparti blir väl synligt, så att vagnens läge i vägbanan kan ses, och att framför allt en trafikant utmed vägkanten blir klart belyst.

I en uppsats i en facktidsskrift, där trafikolycksfallens orsaker behandlats på grundval av trafikförsäkringsbolagens skaderegleringsverksamhet, har framförts det förslaget, att man möjligen skulle kunna lösa svårigheterna genom att låta strålknippen i de vanliga strålkastarna avbländas i ett icke fullt vertikalt plan i stället för som nu i horisontalt plan och således få ljuset att med full styrka kastas snett framåt men avbländat åt den mötandes sida.

Vid undersökning av trafikolycksfallens orsaker har man uppmärksammat, att ett icke obetydligt antal olyckshändelser med svåra skador föranletts av att bilföraren blivit bländad av mötande bils strålkastare.

Det är tveksamt, huruvida man kan nå längre enbart genom en utvidgad eller skärpt lagstiftning på detta område. Däremot synes det icke uteslutet

att man genom en förbättring av belysningsystemet på motorfordon skulle kunna minska bländningsfaran i trafiken.

Det vill synas, som om den på trafik- och biltekniska problem inriktade forskningen här skulle kunna erbjudas en uppgift, vars lösning skulle utgöra ett viktigt medel bland andra för skapande av större trygghet i trafiken. Även om frågan uppmärksammas av de inom bilfabrikationen verksamma teknikerna, torde ett initiativ från samhällets sida i form av ekonomiskt stöd åt forskningen och samtidigt åtgärder för samordning av strävandena på detta område vara ägnade att främja en lösning av det tekniska problemet.

Den här berörda frågan om olägenheterna av lyktor med bländande sken, som utgör en viktig del av det mera omfattande spørsmålet angående ett förbättrat belysningsystem på motorfordon, synes med fördel kunna upptagas av de nu arbetande 1944 års trafikförfattningssakkunniga.

I anledning av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utredning av frågan om möjligheten att undanröja faran för bländning samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 20 januari 1948.

Gust. Nilsson
i Göingegården.
